

TÓTH CSILLA

Vihar után

*Aládúcolom, és melegen tartom.
A kiesett gyermek,
a nagy madár,
a jószágkirály
még alszik, még bevaccolódva,
ébredlétálmát nem zavarhatom meg én sem,
a sikeres elkövető.
Meggondolatlan mozdulatomnak vége van,
én már itt ülök gondtalanul egy másik kertben,
míg ő a fészékében pihen.
A pillanatnyi, támfalak nélküli rémület után
– alázuhant, megállíthatatlanul, mint a megbánás –,
már alszik, nem is gondol velem,
és én melegen tartom, óvom minden szélről,
ennyivel tartozom neki.
De az emlékezetem megkövült falai egyszer elkopnak,
ahogy a karom is gyengül és vékonyul,
akkor előlép, és lesz földindulás.*

Fölfelé

*A petpalack aljára érni,
végre, annyi év után,
megnyugtató,
tisztán látni mindent,
most, hogy odalent van,
áll a két lábán.*

*A nyugalom,
a csonkolt szárnyú madarak
eltökéltsége,
a begyógyult sebek
és a tudás, hogy innen
csak fölfelé lehet, ezzel
jellemezhetném.
Ha egyáltalán.*

*Minden más elkopott belőle
a hosszú zuhanásban,*

*minden más
csak költészet,
mentegetőzés.*